

Частина перша

Подвійна гра

Глава 1

Ми притарабанили до Пелотта десь о пів на десяту вечора, після чотирьох годин поїздки із Керн-Сіті. Напхом напхане крамницями, сувенірними прилавками, кафе та заправками, воно нічим не відрізнялося від будь-якого іншого містечка, що розкинулося на побережжі Флориди.

Коли ми проїжджали головною вулицею, водій ваговоза, на ймення Сем Вільямс, тицяв на місця, що вартували уваги.

— Отам он готель «Оушн», — мовив той, сіпаючи великим пальцем на показну будівлю, оздоблену хромом, неоновими вогнями та козирками кольору зелених пляшок, що затесалася на перехресті, яке пролягало через місто і вело до моря. — Петеллі належить кожнісінька цеглина. Та що там, він володіє мало не цілісіньким містечком. Стадіон теж його. Он де той, вгорі.

Я зиркнув через вітрове скло вантажівки. Вдалині, на пагорбі з виглядом на місто, виднілася кругла бетонна будівля, середина якої стояла просто неба, а задні трибуни мали кривлю. Поверх даху стреміли здоровезні ліхтарі, примотані до великих сталевих рамок, які відводили вниз, аби ті освітлювали поле.

— За цю контору йому, видно, чималенька купка грошенят трафиться, — вів далі Вільямс. Він обтер своє червоне м'ясисте лице тильним боком долоні та виплюнув через вікно. — Щосуботи по вечорах Петеллі оголошує там програму боїв.

Він звернув вантажівку праворуч і поїхав оддалік ясних вогнів головної вулиці, повівши вниз вузькою дорогою, по обидва боки котрої розкинулися дерев'яні будинки. На далекому краю можна було розгледіти побережжя: океан вилискував у місячному сяйві, неначе лист фольги.

— А онде на розі заклад Тома Роша, виходить прямісінько

на море, — проказав Вільямс, збавляючи швидкість. — Я он відстаю за графіком, інакше заскочив би з тобою. Скажеш, що то я тебе прислав. Він спровадить тебе до Маямі. Якщо не пристане на таке, побалакай з його дружиною: вона добра мала.

Він пригальмував, перед вантажівки вписався у тьмяно освітлене узбережжя. Я відчинив двері кабіни і ковзнув на землю.

— Що ж, дякую, що підкинув, — виговорив я. — Сподіваюся, ми ще надібаємося.

— Я спробую тебе знайти. Бувай, друже, і нехай щастить.

Я ступив назад і провів поглядом вантажівку, поки та не від'їхала геть уздовж берега, затим я повернувся і попрямував до кафе Роша.

То була двоповерхова будівля, зведена із плавникового дерева і пофарбована в білий. Двопільні двері розчахнулися, і мелодія із музичного автомата виринула у ніч.

Я піднявся, проминувши три дерев'яні сходинки, і застопорився, аби роздивитися зсередини. У розлогій кімнаті були прилаштовані столи, на прилавку стояли три кавоварки, що заходилися парою; побіля нього виднілося із пів дюжини високих дерев'яних стільців, а на стелі був прикріплений великий електричний вентилятор, що проганяв гаряче повітря.

За столом, поруч дверей, у майці та заталяпаних парусинових штанах, сиділо двійко чолов'яг. Неподалік музичного апарата, праворуч від прилавка, за іншим столом, примостився великий кремезний чоловік у білому тропічному костюмі та жовто-червоній краватці, розмальованій вручну. Супроти нього всадовився куций, опецькуватий чоловік в коричневому костюмі та панамі, котрий потупився у простір.

Водій вантажівки, зодягнений у шкіряній вітрівці та бриджах, сидів на стільці за прилавком, прихиливши голову на руки. За прилавком стояла худорлява блідолиця дівчина, гадаю Еліс Рош, котра клала дві чашки кави на тацю. У віддаленому краю прилавка, напуцовуючи кавоврку, очевидно простоював Том Рош: смуглявий кістлявий чоловік із суворим, різким ви

разом на устах та кучмою жорсткого чорного волосся.

Споглядаючи декілька секунд, я простояв у темряві. Ніхто так і не зауважив мене.

Я запримітив дівчину, котра через усе приміщення несла чашки кави для якогось здоровила та його вгодованого компаньйона. Вона поклала чашки на стіл і поки робила свою справу, здоровило вишкірився до неї, а його рука вп'ялася в її ногу нижче коліна.

Дівчина заціпеніла, ледь не впустила чашку і заповзялася відступити, проте його товсті пальці не послаблювали хватки, а він і далі шкірився до неї. Я розраховував, що вона зацідить йому чи закричить, однак вона не зробила ні того, ні іншого. Натомість, вона похапцем поглянула через плече на Тома Роша, який копошився над кавоваркою і не помічав, що ж відбувалося. Вираз її обличчя промовляв мені, що їй було лачно влаштувати сцену, адже вона вплутала би Роша у те, з чим йому несила впоратися; і тут я вчув холод, що пройняв вузлик у моїх грудях. Однак я не ступив ані руш. Піти туди і врізати великому дружку видавалося просто, проте це зачепило би гордість Тома Роша. Жодному чоловікові не сподобається, коли інший захищає його дружину тоді, як є він, спроможний і сам зарадити.

Вона нахилилася і спробувала відірвати пальці отого друзяки від своєї ноги, проте їй було не до сили.

Компаньйон, гладкий чоловік у коричневому костюмі, поплескав його по руці та щось благально прошепотів, киваючи на Роша, який ураз відступив, захоплюючись осайною кавоваркою.

Здоров'як вільною рукою шпурнув товстюха; на такий поштовх можна напоротися від парового катка, коли навалюєшся на нього, не озираючись, куди йдеш. Від того черевань почав засапуватися.

Рука громили поповзла вверх по коліні і дівчина, від нечуваного шаленства, вгатила стиснутим кулаком здорованя по йо-

го переднісі.

Здоровило вилаявся на неї. Затим Ром глипнув на них і його бліде обличчя набрало кольору баранячого лою. Він зробив чотири одnobокі сьгністі кроки, вигулькнувши з-за прилавка. Ортопедичний чобіт притримував його вкорочену ногу, проте щоразу, коли той налягав на праву, він шкутильгав, неначе провалювався у яму.

Здоровило облишив дівчину і турнув її вбік, аби та прокотилася через увесь зал прямісінько в руки водія, котрий зліз зі стільця і глипав на те все, не здригнувшись, аби прибігти на поміч.

Рош добрався до столу. Здоров'як не заморочувався, аби підвестися. Він попросту шкірився. Правий кулак Роша здійнявся вгорі та заметався біля голови здорованя. Утім, здоровило посунув уперед, ухилившись від замаху, тож кулак Роша протаранив хіба пустку. Він втратив рівновагу й хитнувся вперед і громило зарядив йому в живіт. Рош шуганув уздовж зали і стукнувся об прилавок. Він сповз на підлогу та зліг, заковтуючи повітря.

Здоровило підвівся.

— Вшиваємося звідси, — сказав він товстунові. — Мене нудить од цієї харчівні.

Він підійшов до місця, де Рош борсався, аби підвестися.

— Замахнися на мене ще раз, шурику, і я рознесу тебе вщент, — пригрозив той і викинув ногу, аби копнути Роша.

Я перетнув залу трьома розмашистими кроками та відтягнув того від Роша. Я крутонув його і хлопнув по пиці — ляпас виявився достатньо сильним і пролунав схоже на постріл пістолета 22-го калібру на близькій віддалі.

Отой ляпас завдав йому болю, як мені і кортіло, і коли той відхитнувся, сльозинки бризнули з його очей.

— Якщо тобі свербить когось копнути, — озвався я, — копни мене. Я — краща мішень.

Якби він отак не оскаженів від люті, то не наніс би завданий удар. То був такий удар по голові, який доймає щиколотки, і віддає далі. То був один з ударів, який можна застосувати до когось, хто не знає азів у боях. То був один з ударів, який ладен повалити з ніг слона, коли був би прицільний, однак не був.

Я рухнув уперед і зарядив йому своїм коронним гуком з правої, що розвернувся на чотири дюйми, і забрав усю мою силу. Спустошливий удар тарахнув по щелепі — і той гепнувся вниз, неначе тряснутий обухом. Я не вичікував, аби побачити, чи підніметься здоровило. Я знав, що той не підведеться. Коли так падають, залишаються лежати.

Я відступив і глипнув на товстуна.

— Забери звідси цю купу мотлоху, поки я серйозно не взявся за його шкуру.

Товстун виричався на здоровила, котрий розпластався на підлозі, ніби не міг повірити своїм очам. Коли той укланув біля компаньйона, я підступив до Роша і допоміг йому звести-ся на ноги. Рош ледве дихав, але таки міг стояти та й чимало бойового запалу залишилося в ньому. Він через силу посунув до здорованя, ніби наставився лупнути його знову, однак я стримав його.

— З нього досить, — сказав я. — Ти ж не хочеш поламати руки об таку брилу. Вгамуйся.

Дівчина підійшла і обійняла його. Я залишив їх, а сам підступив до двох чоловіків у спортивних майках і водія вантажівки, котрі витрішки дивилися вниз на громило.

Здоровань силкувався оговтатися, правда, без особливого успіху.

— Оце так завалив по щелепі! — відказав водій вантажівки і завзято втягнув зі свистом повітря. — Я зроду не бачив такого удару! Не встиг розігнатися — і тут потрясіння! Ну, але цей вишкребок, видно, сам напросився.

— Заберіть його звідси, — проказав я. — Ворушіться, хлопці,

Товстун підвів погляд. Його очі скидалися на півний басейн, а з його міні було зрозуміло, що той ось-ось розридається.

— Ти зламав щелепу моєму парубку, — мовив він, — а йому в суботу битися.

— Треба було зламати йому шию, — відпалив я. — Забирайте його звідси, поки я не передумав і не довів справу до кінця.

Здоровило розплющив очі, застугонів і всівся. Нижня частина його щелепи моторошно провисла, на його правій щоці, куди я йому вперіщив, проступила потворна червона пляма.

Двоє мужиків у майках поставили його на ноги і взялися підтримувати. Він подався з ними, не озираючись на мене, його голова понурилася над грудьми, очі посоловіли, а ноги підкошувалися, як гумка. Товстун плентався у хвості. Він мав такий вигляд, буцімто чапав слідом за катафалком своєї матінки.

Водій вантажівки повернувся, роззявивши до мене рота, ніби я був диво-хлопцем, що спустився з небес на вогняній хмарі.

— Ну, заради всього святого! — окликнув він. — Ти бодай знаєш, хто то був — той мужик, якому ти вгativ? Це Джо Маккреді, місцевий чемпіон. У суботу він боротиметься проти Мамі Кіда і сила-силенна грошви поставлена на бій. Дослухайся до моєї поради, братику — вшивайся з міста. Коли Петеллі довідається, що ти вчудив із Маккреді, йому дах зірве. Я не жартую. Петеллі небезпечний, як гримуча змія. Тому гостри лижі і шнуруй звідси!

Глава 2

Я відсунув крісло і потягнувся за цигаркою, проте Рош протягнув її мені. Цього вечора все було за кошт закладу. Я умняв найсмачніші наїдки, яких не їв уже бозна-скільки, а Рош та його дружина, Еліс, склали мені компанію. Я вподобав їх. Вони були з тих людей, з якими мені під силу легко поладнати, і не встиг я доїсти, як ми перейшли на ти.

В основному, поки я їв, вони правили балачку, тож тепер я зрозумів, що настала моя черга.

— Може, ви здувається, що я тут забув, — я завів своєї, коли Рош підпалив мою цигарку. — Що ж, я із Піттсбурга. Мій старий тримав харчівню напроти металургійного комбінату Карнегі. Ви напевне зловили себе на думці, що кафе, яке затесалося знадвору біля найбільшого у світі металургійного комбінату повинно мати добру виручку, правда ж? Аж ніяк ні. Не розпитуйте чому. Мені так ні разу і не вдалося це з'ясувати. Коли він помер, залишилися хіба борги. Може й то на добре, інакше, я б досі кукав там. Отак мені довелося спродати все, погасити його борги і залишитися без даху над головою. Тому я вирішив, що мені не завадило би поглянути на Флориду, і, хлопче, я радий, що приїхав.

Рош почухав збоку щелепу і примружився.

— А що такого особливого у Флориді?

— Був коли-небудь у Піттсбурзі? Кіптява, бруд, галас і туман — у тому весь Піттсбург. Ось що такого принадного у Флориді.

— Може, твоя правда. Я скоротав тут вік, тому від сонця мене іноді нудить.

— Братчику, ти не тямиш, як тобі пощастило! Їдучи вантажівками в цю долину, я пережив найчудесніші три тижні мого життя. Цей край приголомшливий. — я нахилився вперед. — Ось що мені згадалося. Мене підкинув хлопець на ім'я Вільямс. Він порадив мені забігти сюди. Ти знаєш його?

— Та, знаю його перший рік.

— Він сказав, що ти можеш посприяти, щоб я добрався до Маямі. Зарадиш?

— Заіграшки. Джош Бейтс гасне в Маямі. Я отримую його пошту. Він заскоче завтра зранку. Я добалакаюся з ним про тебе. Виходить, ти їдеш в Маямі?

— Ага.

— Гей, Еліс, — гукнув Рош. — Як стосовно добавки пива? Не бачиш, що друзяка помирає від спраги?

— поки вона гайнула на кухню, щоби прихопити пиво, він вів далі. — То був найпрекрасніший гук, який я коли-небудь бачив, за винятком завалювань Демпсі*. Ти займаєшся спортом? Який же був той останній прийом і хід...

— Займався колись, але наразі закинув. Надто багато там крутанини.

Він окинув мене оком.

— З такою будовою і таким ударом ти міг би стати сенсацією. З ким ти боровся?

— Я протримався три раунди із Джо Луїсом*, коли той вичерпався зі спаринг-партнерами під час оглядових поїздки військовими частинами. Славний хлопець цей Джо. Він сказав, що у мене вправна права рука.

— Джо саме так і сказав? — здавалося, Роша вразило.

— Найкраща боксерська сутичка у мене була, коли я заступав Ейба Лінскі. Я повалив Джека Вайнера на перших секундах.

Рош роззявив рота.

— Ти маєш на увазі Джека Вайнера? Чемпіона Каліфорнії?

— Того самого друга. Тоді він ще не був чемпіоном, хоча видавався доволі відчайдушним боксером. Мені пощастило підправити йому щелепу. Гадаю, він був занадто самовпевнений.

— Ти ба! — окликнув Рош. — Ну, ото вже штукенція. То що спонукало тебе полишити бокс?

— Справа в тому, що мені хочеться зберегти своє обличчя в тій формі, яка є, та й взагалі у мене інші плани.

— Скидається на те, що ти марнуєш свій талант, — проказав Рош, похитуючи головою. — Якщо ти ладен повалити Вайнера...

— Той водій вантажівки порадив мені махом вшитися з міста. Він запевнив, нібито Петеллі матиме що мені сказати про Маккреді.

— Тобі не треба гризтися через Петеллі. Соллі Брент докладе йому, що відбулося. Крім того, Маямі Кід заручився підтрим-

кою Петеллі. Якби ти врізав Кіду, тоді тобі довелося б стрімголов пекти звідси, проте Петеллі не має часу на Маккреді.

— Цей Соллі Brent, про котрого ти тільки-но згадав, то отой товстун, який був із Маккреді?

— Саме так. Йому належить Маккреді, і, закладаюся, він шкодує про це. Сам він хлопака непоганий, але як бути з отаким довбехою, як Маккреді?

Еліс повернулася із двома пінтами пива.

Рош напосідав на тому, аби я переночував у забігайлівці, тож я пристав на пропозицію. За останні три тижні в яких лише жорстких умовах мені не доводилося спати, тому думка покувати ніч у ліжку видавалася принадною.

Затим ми ще перекинулися слівцем, і я відсунув стілець:

— Якщо ви не проти, я б хотів уже вкластися. Я проїхав у вантажівці вісім годин і вже мало не сплю на ходу.

— Нумо. Еліс покаже тобі кімнату, — мовив Рош, підвівся і протягнув руку. — Ще раз дякую за те, як ти повівся.

— Забудь, — відказав я, потискаючи руку. — Дякую, що почастували. Це було чудесно.

Еліс привела мене нагору в малесеньку кімнату, яка виходила на узбережжя.

— Якщо ще щось потрібно...

— Нічого не треба. Певен цього ліжка буде доста.

— Якщо хочеш, можна прийняти ванну. Вона зовсім поруч.

— Так і зроблю. Це дуже мило з вашого боку.

— Ми надзвичайно вдячні за те, що ти зробив, Джонні. Ця скотина могла завдати неабиякої шкоди Томові. А він не надто чіпкий.

— Зате сміливості у нього хоч відбавляй. Гадаю, ти сильно пишаєшся ним.

— О, так. — вона поклала долоню на моє плече, її очі заясніли. — Його чимало усього спіткало, але до мене він завжди добре ставився. Проте, якби ти вчасно не ввійшов...

— Облиш. Я радий, що виявився неподалік.

— Я просто хочу, щоб ти знав: мені здається, що ти чудовий... — сказала вона і пішла геть, залишаючи мене зашарілого і зніченого.

Я прийняв ванну, десь із пів години вилежуючись у гарячій воді. Було чутно, як вони розмовляли внизу, а коли я вклався у ліжку, Рош піднявся нагору і просунув голову між двері.

— Все гаразд? — поспитав він, боком пробрався в кімнату і зупинився у ногах ліжка, поглипуючи на мене.

Я вишкірився до нього.

— Аякже.

Він перевалився з ноги на ногу, тильним боком долі потер кінчик носа, серйозно споглядаючи на мене.

— Щось спало на думку? — поспитав я, вловлюючи, що йому кортить щось сказати, проте, видно, не може дібрати слова.

— Ага. Ми з Еліс перекинулися слівцем про тебе. Я маю пропозицію. Не хотів би вступити з нами в долю? Ми добре даємо раду, але можна ще краще. Коли б ти допоміг нам, ми зуміли б розширитися. Не скажу, що наживеш статки, але якщо це зацікавить тебе, можу показати підрахунки. Я не збираюся пропонувати тобі роботу. Пропоную третю частину в бізнесі. То може бути чудовим засобом для існування. То що скажеш? Мені та Еліс хотілося б, щоб ти долучився.

Я свердлив його очима, заледве вірячи, що розчув усе правильно.

— Що? Та ви казилися! — окликнув я і всівся. — Та ви ні бельмеса не тямите про мене. Ви не можете пропонувати мені третину вашої справи тільки тому, що я заїхав отому друзяці у щелепу. Що з вами?

Рош примостився на край ліжка.

— Нам потрібна допомога, Джонні. Нам потрібен такий парубок, як ти. По-перше, ти знаєш лад. Ще ти дужий і можеш зарядити, а я — ні. У нас тут доста кепських персонажів, а мені несила особливо впоратися з тим. Ти подобаєшся нам. Ми по-

кладаємося, що ти окупиш кожен цент, отримуючи дохід зі справи.

Ймовірно, він мав слухність, але робота не годилася для мене. Я не хотів образити його почуття, але мені довелося зізнатися йому.

— Слухай-но, Томе, з'ясуймо це відразу, — сказав я. — Не подумай, що я невдячний за пропозицію. Я вдячний, але не можу на неї пристати. Не сприйми неправильно, просто, якщо говорити начистоту, я задовго мав справу із усілякою дрібнотою. Все життя я нуждався в грошах: не в декількох нікчемних доларах — у мого старого було трохи грошень , але ні до чого це не привело — а пачках грошей, аби й коняка вдавилася. Можливо, справа в тому, що відмалку старий тримав мене в лещатах. Він платив лише за мій харч. На одяг, кіно, цукерки та всілякі витребеньки, на які дітлахи не витрачають ні цента, мені доводилося заробляти, при чому заробляти випадало ой як нелегко: я гарував після школи — гасав по дорученнях, розносив газети, мив вікна і мені ніколи було погратися. Старий вважав, що це навчить мене цінувати гроші, але він схибив. Я рішуче налаштувався, щоб там не було, заробляти море грошей — і це неабияк мене потрясло... Мені треба заробити гроші. Мене це муляє, тож коли я надбаю їх, влаштую небувалу грандіозну гульню. Коли мій старий преставився, я подумав, що враз випала нагода. Я мізкував: спроможуся продати кафе і відтягнуся на виручену суму, проте мене спіткали борги і мови про виручене не було. Все, що маю зараз, — одяг, у який зодягнений, і сорок доларів військової допомоги. Тому я прямую в Маямі, де водиться грошва, щось мені з того таки перепаде. Великий кусок, Томе, а не мізерна частина. Я еством відчуваю, що як-тільки доберуся до Маямі, відразу зірву куш!

Рош присів, слухаючи мене, з безвиразним обличчям.

— Чому саме Маямі, Джонні? Чому не Нью-Йорк чи якесь інше велике місто?

— Дещо вже чув, — сказав я, — знаю, це звучить нісенітно, але я надібав хлопця, який бував у Маямі. Він вважав, що іншого такого місця на Землі нема. Він сказав, що там більше мільйонерів на квадратний дюйм, аніж будь-де у світі, вони прибувають туди на відпочинок, і розкидаються тими гроши-ма, як п'яні матроси. І якщо ти достатньо кмітливий, то можеш підхопити щось. Єдине, зрозумій мене правильно. Я не наміряюся займатися рекетом чи напоротися на інші неприємності. Я збираюся наскладати купу грошей законним шляхом. У Маямі чимало роботи, з якої ти можеш назбирати з лихвою грошви. Знаєш, що той хлопець сказав мені? Він сказав, що тілоохоронці заробляють до двохсот зелених на тиждень. Він знав одного з них, котрий врятував життя кінозірці, його винагородили тисячею баксів і забезпечили роботою в Голлівуді. Сам же хлопець працював водієм, його бос відкинувся, залишивши п'ять штук. Той працював на нього всього-на-всього три роки. Лише вдумайся! Не бачу причини, чом би й мені не випробувати вдачу? На тому квит. Там є гроші. Заковирка лише полягає в тому, аби опинитися в підходящому місці, коли ці парубки сіятимуть ними.

Рош потер коліно, задумано споглядаючи на мене.

— Твій товариш не розповідав тобі про шахраїв, аферистів, махлярів, хвойд і бандюганів, які рояться там, і котрі нагадують вовчу зграю, що намагається розлучити мільйонерів із їхніми купками, правда ж? — нишком запитав той. — Він не згадав про копів, котрі цькують хлопця, якщо він погано одягнений, і ганяють його? Я був у Маямі, Джонні. До того, як пошкодити ногу, я щотижня їздив на вантажівці з Пелотти в Маямі. Це чудесне місто для мільйонерів, однак, якщо у тебе скрута, воно складніше, ніж джунглі, що кишать від диких звірів. Дослухайся до поради — забудь слово «Маямі». Ти живеш химерною мрією. Залишайся з нами і ти матимеш нагоду прожити розсудливо та уникнути клопоту. Коли хлопець женеться за грошвою, про яку ти говориш, то рано чи пізно наткнеться

на неприємності. Подумай головою, Джонні. Єдине, чим ти можеш заробити гроші — боями. Не знаю, наскільки ти вдатний для того, проте якщо брати до уваги той удар, тоді я б сказав...

— Не говори, — урвав я. — Я зав'язав із боями. Не хочу завершити напів сліпим із мізками, що витікають у кров. На тому й крапка. Кажеш, у Маямі складно. Той хлопець говорив, що там жити заіграшки. Думаю, мені треба метнутися туди і самому розвідати. Може, я навіжений, але я таки поїду. Вибач, Томе, проте такі справи. Не думай, що я невдячний.

Рош стенив своїми кістлявими плечами.

— Нехай, якщо так хочеться, тоді їдь до Маямі. Роздивився все. Затим повертайся сюди. Ти мені пригодишся. Даю тобі три місяці, тоді підшукуватиму когось іншого. Обдумай, Джонні. Третя частина і розв'язані руки, і тільки Еліс та я заважати-мемо тобі. Подумай про це.

Я і зважувати над тим не став.

— Не чекай на мене, Томе, — відказав я. — Ти даси собі раду. Я не повернусь.

Глава 3

Я тільки-но подужав свій сніданок, коли Рош просунув голову в проїму дверей.

— Соллі Брент простоє надворі. Він розпитує про тебе. Хочеш із ним зустрітись?

— Чом би й ні, чи не варто?

Рош звів плечами.

— Як тобі завгодно. Він ані словом не обмовився, чого йому треба.

— Тоді клич, аби заходив.

Я відсунув тарілку і потягнувся за цигарками, в той час з'явився Брент. Його панама була начеплена на потилицю. Під очима виникли темні кола і видавалося, що він днями не спав.

— Мені прикро, що твій хлопець не вмів битися, — випалив я, доки той встиг розкрити рота, — але він отримав по заслугі. Нема зиску приходити і визбирувати мене за таке. То з того розряду, коли я нічого не можу вдіяти.

— Ага, я знаю, можеш не казати, — відповів Brent, потягнувся за стільцем і присів. — Він — нікчема, завжди ним був і залишиться. — Соллі потер рукою обличчя і застугонів. — Цей бовван змарнував не один рік мого життя. Скільки я з ним морочився?! — Brent нахилився вперед і штурхнув мене жирним пальцем. — Де ти набрався таких ударів?

— Трохи борюкався. Якби я знав, що в нього скляна щелепа, то зацідив би в інше місце.

— Аж ніяк у нього не скляна щелепа. Хлопці гатили по його щелепі роками і буквально до вчора йому це подобалося. Я зроду не бачив такого удару. Ним і танк можна протаранити. — він розгублено взяв шматочок тосту і взявся гризти його. — Але не бери собі того до голови. Якби в мене був інший хлопець, який ладен зійтися у двобої із Кідом, я би розмахував прапорами від радості, що можу позбутися його. Проте в мене нема іншого хлопця, а це чи не найбільш важливий поєдинок, який сколихнув мене за останні роки. Ставки сім до п'ятдесяти, за таке чимало пива перепало б такому парубку, як я. — він відгриз тост, затим запитав:

— З ким ти бився?

— Ой, ні, лишень не я! — спохватився я. — Немає значення, з ким я бився. Ти не намовиш мене битися за тебе. Я закинув бокс декілька років тому і збираюся повертатися.

Маленькі карі оченята пожадливо пробігали по мені.

— З такою будовою та ударами — ти природжений боксер. Як давно ти пішов із рингу?

— Доволі давно. Мене це не цікавить. Якщо це все, про що ти хотів розповісти, пропоную розійтися, поки ми ще друзяки.

— Зачекай хвилину. Рош розповів мені, що ти повалив Вайнера на перших секундах. То правда?

— Навіть якщо так, твоя кишенька ні доларом не наб'ється.

— Ти ж прямуєш у Маямі, хіба ні? — він відклав тост і підсунувся вперед разом із кріслом. — Послухай-но, коли я тебе побачив, то второпав, що ти приголомшливий. Подумай головою, Фарраре. Чим ти збираєшся займатися у Маямі в такому то одязі? Як гадаєш, наскільки далеко тобі вдасться дійти до того, коли якийсь лягавий пошпурить тебе у холодну? Навіть якщо переховуватимешся по темних закутках, ти не протримаєшся навіть десяти хвилин. Якщо в тебе невдатний прикид, тобі не місце в Маямі.

— То моя морока, не твій клопіт.

— Знаю. — він зняв свій капелюх, зазирнув усередину, неначе шукав щось загублене. — Втім, я не говорю тому, що люблю свій голос. Тобі хотілося б прибути в Маямі в тропічному костюмі з усілякими прибабаками, ведучи власну автівку? Гаразд, машина не новісінька, проте на ходу. І чи не хотів би ти мати п'ять сотень баксів у кишені, щоби було з чого почати?

Він теліпав чудесним масним черв'яком на гострому гачку прямо перед моїм носом і я знав це, проте все одно слухав. Я тямив, що не можу справити особливого враження у Маямі в тому лахмітті, яке носив, і це муляло мене. Тропічний костюм, п'ятсот баксів і машина — звучало так непогано для мене.

— Веди далі, — сказав я. — Слухання мені не зашкодить.

— Ще б пак, — відказав той і зашкірився, світячи шістьма золотими коронками. — Ось яка в м211e5ене пропозиція. Виступай замість Маккреді, і тобі все дістанеться. Що ти про це думаєш?

— Не зле. З чого ти взяв, що я заслуговую так багато?

— Я не знаю, на. Якщо ти ладен на ще щось, окрім того гука, виходить, ти не настільки поганий. Гадаю, ти б міг сходити в зал і показати, на що ти спроможний.

Він підійшов до шафки і видав мені форму. Поки я перевдягався, зайшов Воллер. То був великий, підтоптаний чорномазний чоловік із розсердженими, налитими кров'ю очима. Він ко-

ротко кивнув Бренту, окинув мене байдужим поглядом і пошурував в одну із кабінок, аби перевдягтися.

Коли я роздягнувся, Брент критично оглянув мене і засвітів.

— Та ну, на тобі взагалі нема сальця. Як на мене, ти в дуже гарній формі.

— В мене все гаразд, — відповів я та нирнув під мотузками.

— Якби я знав, що все так закрутиться, то кинув би курити. Мені доведеться стежити за диханням.

Воллер вибрався на ринг. Статурою він нагадував горилу, втім, я зауважив, що попри свої габарити, він вдумливо придивлявся до мене.

— Послухай-но, Генрі, — звернувся до нього Брент, — влаштуймо бій. Я хочу побачити, наскільки путній цей парубок. Не бий у півсили і стеж за ним.

Чорномазий забурчав.

— І тебе це теж стосується, Феррар, — Брент вів далі. — Що ж, приготувалися, так? Тоді виходьте битися, тільки не перестарайтеся, — він забив у дзвін.

Воллер посунув уперед, ніби гігантський краб, його голова втонула у кремезних плечах. Ми зарухалися по рингу, вивідуючи все один про одного. Я наніс декілька метких ударів і відхилився від злісного замашного удару з правої, якого він хотів завдати мені. Мені вдалося цапнути його лівою. Жоден із моїх ударів не мав ваги. Мені кортіло випробувати мою координацію. Я знав, що він не був різким. То там то сям Воллер заставляв мене болючим ударом. Він і далі відступав, аби я підходив нього, і йшов у контратаку щоразу, коли я накидався на нього. Зненацька він схаменувся зі своїм наступом, а тоді замахнувся правою, високо, зарядивши мені в скроню. Доти, як кулак наздогнав мене, я відхилився, проте удар був міцний і потряс мене.

Коли Воллер рушив на мене я дав йому лівою — скільки пориву було в тому першому ударі. Він відскочив назад, ніби

вписався у цегляну стіну. На його обличчі стало видно подив.

Ми сунули по колу. Тепер він був значно обачніший. Отой удар лівою ошелешив його. Мені перепало два короткі прямі удари по корпусу і один сильний, від чого я заричав.

Тепер у мене збилося дихання. Необхідно мати суворий вишкіл, аби отримати такі сильні удари, які дісталися мені, і не почати переживати через них. Якщо я хотів уникнути неприємностей, мені треба було зупинити його, і то духом.

Він вловив, що я засаплююся, і почав налягати на напористості. Воллер виявився мішенню, в котру нелегко потрапити, тож якийсь час єдине, що мені під силу було робити — бацати його короткими прямими ударами по обличчі та голові, сподіваючись, що він розкриється. Я відвертівся від більшості ударів, які він наносив, але деякі таки мене настигли, і пробрали. Наскільки я зрадів, коли дзенькнув дзвін, і я повалився на табуретку, роблячи передишку.

Брент витер губкою кров із мого носа; його огрядне обличчя було задуманим.

— Ти надто довго не тренувався, — мовив він. — Ти неправильно розподіляєш удари. В наступному раунді краще постарайся бити легше. Цього разу бий, тримаючись віддалік.

Я і словом не озвався. У самого були думки, як зарадити. Мені треба було покінчити з ним цього раунду, інакше, не протягну до наступного.

Воллер навіть не морочився, аби присісти. Він розвалився біля канатів зі змученим виглядом.

— Готовий? — поспитав Брент, дотягуючись рукою до шнурка гонгу.

— Ага, — проказав я і повільно підвівся.

Воллер сунув уперед, налаштувавшись ураз пришити мене. Він викинув ліву. Я відсахнувся так, що кулак прошмигнув над моїм плечем і вгатив його тричі по корпусу. Коли взяв його у клінч*, почув, як він почав задихатися. Вагою свого тіла він наліг на мене. Я спробував відіпхати його, проте не зміг. Він

завзято нависав наді мною і геть не зважав на горлання Брента розійтись. Він був пошкоджений і розтривожений. Ми цапалися, поки я зрештою не позбувся його охапних рук. Коли розходилися, я наваляв йому аперкот* правою. Заричавши, він буцнув у відповідь, і приблизно секунду ми валили одне одного то з лівої, то з правої. Тепер він почав метушитися. Я прораховував свої кроки краще і всі удари влучали в нього. Я зробив маневр лівою. Він попустив захист і я нанісг правою. Він добряче зачепив щелепу і той гепнувся. Я відійшов, обтираючи кров із носа та важко дихаючи. Я не переживав. Він поспіхом не підвівся би.

Брант видерся на ринг, шкірячись від вуха до вуха. Разом ми підтягли Воллера до його кута і посадили його на табуретку. Ми досі горбатилися над ним, як тут прорізався голос:

— Мені подобається цей хлопець. Де ти його вимацав, Бранте?

Брант стрепенувся, наче хтось угрів його розпеченою кочергою.

Трійко чоловіків нагрянуло нізвідки і постали біля рингу. Той, котрий заговорив, був куций і широкоплечий. Його вузьке та невблаганне обличчя, що скидалося, а темні очі, глибоко посаджені, були непорушними і ясними. Він був зодягнений у пляний костюм кольору зеленої пляшки, білий фетровий капелюх із опущеними полями, вуса, ніби олівцями підмальовані, видавалися разюче чорними на тлі оливкової шкіри.

Двійко інших були здоровилами, котрих щодень упродовж тижня можна побачити у голівудському кіно. Двійко італійчиків — бліда імітація свого боса — грубих та небезпечних, Зякі звикли до пістолетів та ножів радше, ніж до своїх п'ястуків.

На вигляд мені не по носі був жоден із них.

— Здоров будь містере Петеллі, — сказав Брант, його вишкір застиг, а очі налилися страхом. — Я й не помітив, як ти ввійшов.

— Де ти відкопав його?

— То хлопець, який зламав щелепу Макреді, — відказав Брант, нервово добуваючи хустинку та витираючи обличчя.

— Я чув про це. То ж твій задум зіставити цього хлопця із Кідом?

— Я саме прийшов побачитися з вами з цього приводу, містєре Петеллі. Але для початку хотілося з'ясувати, в якій він формі.

— Чорномазий (темношкірий), здається, вважає, що він у підходящій формі, — мовив Петеллі, злегка усміхнувшись.

— Він трохи не у формі, — Почав було Брант, але Петеллі урвав його:

— Забіжи в мій офіс через годину. Владнаємо все. — він глянув на мене. — Як ти себе називаєш?

— Звати Феррар, — похапцем відказав я і пірнув під канати.

— Ти видаєшся мені добротним хлопцем, — мовив Петеллі. — Можу влаштувати тобі декілька боїв. Ти вже підписав контракт із Брантом?

— Ні з ким нічого не підписував, — відрубав я. — Та й не збираюся ні з ким підписувати. То моя перша і єдина поява, на тому все.

— Ти б ліпше пішов із Брантом і ми все обговоримо, — порадив Петеллі. — Я можу влаштувати тобі поєдинку щомісяця.

— Мене це не цікавить, — відповів я і пошнурував через зал до кабінок, аби перевдягтися. Запала раптова тиша, котра змусила йняти віру сказаному.